

Kakapud

*K*edysi dávno, pradávno, možno ešte pred tým ako vznikla samotná Zem, bola jedna kniha viazaná v červenej koži zvieraťa zvaného Kakapud. Túto knihu vlastnil veľmi starý a múdry čarodejník. Ten však nevyzeral ako obyčajný čarodejník, ktorý nosí špicatý klobúk a dlhý plášť. Nie. Tento čarodejník mal na hlave baretku a bol zahalený v brnení z korálikov rozličných farieb. Vyzeral skoro ako človek, len uši mal špicatejšie a vedel dýchať vo vode, pretože mal viac vyvinutú kožu a mal navyše žiabre. Tohto mužička by ste však u nás nenašli. Býva veľmi ďaleko, v inej dimenzii, na inej planéte, v inom svete a v inej krajine.

Na planéte zvanej Nujgnep, ktorá sa delí na milióny častí. Kedysi bola táto planéta malá, ako zrnko piesku. Vtedy ju obývali iba mikroorganizmy. Na planétu sa však začali sťahovať čoraz väčšie tvory. Každý kto sa prisťahoval si mohol vybrať, či sa stane kráľom a vytvorí novú časť, alebo sa prisťahuje do nejakej časti, ktorá už existuje. Vždy keď tam prišiel nový živočích, planéta sa zväčšila, až sa stala najväčšou planétou vo vesmíre.

Tento starý čarodejník sa prisťahoval do časti zvanej Ekil, v ktorej vládol veľmi spravodlivý a statočný kráľ Tyčinka Dru XIV. Podobal sa na škriatka s črtami kuriatka. V jeho časti boli len tri mestá a päť dedín. V mestách boli kadejaké budovy a na každom námestí bola fontána s liečivou vodou. Náš čarodejník však býval v dedine zvanej Koobet. Keby ste sa na túto dedinu pozreli z hora, videli by ste len kopce a lúky. V každom kopci býval poddaný so svojou rodinou. A keďže tam všetko vyzerá ako lúka s kopcami, dá sa tam ľahko stratiť. Preto má každý občan svoje strážne zviera, ktoré ho zavedie tam, kam sa potrebuje dostať. V jednom z týchto kopcov býva čarodejník, ktorého tak často spomínam. Ja vám ale konečne prezradím jeho meno. Volá sa Pán čarodejník Maximus Teodor Filipín Konrád Sykovský. Jeho meno je však veľmi dlhé a tak ho jednoducho volajú Iv, lebo je štvrtý z jeho rodiny ktorý zdedil schopnosť čarodejníka.

Práve teraz sedí za písacím stolom v jeho pracovni a zachmúrene číta Ekilské noviny. Z úst mu trčí fajka a pri každom výdychu mu z nej vychádzajú dymové písmená, ktoré práve prečítal. V jeho pracovni je možno pokoj, zato v iných miestnostiach to hraje životom. Predmety len tak lietajú vo vzduchu a samé sa odkladajú na svoje miesta. V útulnej kuchyni sa v hrnci varí polievka a na panvici sa pražia dve obrovské volské oká. Vo vnútri obývacej miestnosti sa vankúšiky samé natriasajú a v kozube sa oheň pred malou chvíľou zapálil celkom sám. Nad ním sa hompáľal drobný netopier, pritom tvrdo spal a odfukoval v rytme tikajúcich hodín nad kozubom. Práve tento netopier bol strážnym zvieraťom Iva. Miestnosti v tomto kopci boli zoradené v kruhu. V strede kopca bola okrúhla predsieň a znej viedla úzka chodba plná obrazov ľudí až k vchodovým dverám. Obrazy však neboli obyčajné obrazy, ale obrazy Ibovej rodiny, ktoré slúžili ako hroby. Vedeli by ste sa s obrazmi porozprávať, keďže v nich boli uväznené duše Ibových zosnulých predkov. Vďaka tomu sa Iv nikdy necítil sám a vždy sa mal s kým pohovárať, ak práve nečítal noviny.

Práve dnes sa však s obrazmi nerozprával. Totiž, dnes sa k nemu chystala jeho sestra, slečna Cookies. Tak sa kedysi nevolala, ale keď sa presťahovala do časti zvanej Cukráreň, musela si zmeniť meno na nejakú sladkú pochúťku. Cukráreň pred týždňom postihol cukrový mor a tak časť evakuovali a každý šiel na chvíľu bývať niekde inde. V každom kúte Cukrárne je všetko zo sladkosti a cukrových vecí. Rieky, lesy, budovy, záchody a dokonca aj obrazy. Samozrejme aj mnoho ďalších vecí teda okrem živočíchov a oblečenia z látky. Iv sa na návštevu svojej bacuľatej sestry netešil. Na rozdiel od neho je aktívna, stále šťastná a veľmi štedrá. Iv je síce dobrý a múdry, ale až tak veľmi spokojných ľudí nemal v láske.

O niekoľko minút sa na drevených dverách Ivovho kopca ozvalo jemné zaklopkanie. Iv nespokojne vstal a odšuchtal sa k vchodovým dverám. Luskol. K nemu aj k dverám sa prihnalo päť zhrdzavených kľúčov. Každý sa sám vopchal do zámky, ktorá k nemu patrila a otočil sa takou rýchlosťou, že by si to nevšimol ani v spomalenom zábere. Bez toho aby Iv povedal čo i len ďalej, Cookies sa vrútila dovnútra ako hurikán a hodila sa bratovi do náručia. Oblečené mala ružové šaty oblepené bonbónmi namiesto perál, s volánikmi a mašľou na páse. Na bacuľatej tvári mala vrstvu pudru. Voňala po penových cukríkoch a na tučných nožičkách mala natiahnuté úzke nylonové pančušky. Hnedé vlasy s ofinou voňali po čokoláde. Na ruke jej visela ružovučká kabelka, z ktorej vykúkal svetlo ružový zajačik lízajúci lízanku. Slečna Cookies už síce v Koobete nebýva, ale strážne zviera si aj tak nechala. Vedľa nej na zemi ležali kufre vyrobené z tvrdého karamelu a košík s hromadou sladkostí. Na Ivovo nadšenie sa Cookies odtiahla a s radosťou v očiach vpochodovala do chodby. Úplne rozjašená sa zdravila s obrazmi a čarovnými vecami. Iv sa za ňou bezmocne pozeral a jemne zatvoril vchodové dvere. „Kde sa môžem zložiť?“ natešene sa spýtala Cookies. „Hocikde...“ zašomral Iv, „okrem mojej pracovne,“ zamračil sa keď videl kam Cookies mieri. „Jasné šéfko!“ zaujala vojenské postavenie Cookies. Hneď na to sa sklamané poobzerala a detsky sa spýtala „Kde je Palička?“ Palička je meno netopiera, strážneho zvieraťa Iva. „V obývačke“ vzdychol Iv. Cookies zložila kabelku na kreslo vo vstupnej hale, vytiahla z nej svojho zajka a pricupkala ku kozubu. Keď Palička začul známy kľopot črievičiek vyplašene vzlietol a schoval sa za pavučiny v rohu miestnosti ktoré mu Iv schválne neskonfiškoval. „Palička!“ otrčila pery Cookies a natešene mu ukázala svojho maznáčika. „Nechceš sa zahrať s Candy?“ Palička však ani len okom nemihol, aby na seba neupozornil. A tak Cookies svoju Candy položila na gauč. V nádeji, že sa ich maznáčikovia skamarátia, odtancovala naspäť do predsiene k svojej batožine, aby sa zabývala.

Presne v tej istej chvíli stál za oknom susedného kopca Janner. Bol to chlapec, ktorý vyzeral skoro tak ako dnešní ľudia, len mal špicatejšie uši a oči lepšie vyvinuté. Vlasy mal ako rozcuchané vtáčie hniezdo a z tváre posiatej pehami vykukali zafirovo modré oči. Prednedávnom mal dvanásť, ale Janner svoje narodeniny neoslavuje odvtedy, čo mu pred rokmi umreli rodičia. Jeho rodičia zomreli, keď ich dom v časti zvanej Keslar napadli Kakapudi. Odvtedy sa zaprisahal, že ich raz pomstí, lebo podľa dostupných informácií Kakapudi zmárnili už mnoho životov. So svojim verným priateľom vlkom Halkom ušiel v tú noc na plť až sem. Odvtedy býva v malom kopci práve vedľa kopca čarodejníka Iva. Janner sa už dlho pokúša spojiť s nejakým čarodejníkom. Skúšal všetkých z celého Ekilu okrem Iva. Myšlienka, že by sa mal stretnúť s čarodejníkom susediacim vedľa neho ho desila. V dedine sa hovorí, že je to krutý a bezcitný stariec s čarovnou mocou. Teraz vám je možno starého Iva ľúto, ale to on zariadil aby sa ho ľudia báli a vyhýbali sa mu. Janner to však samozrejme nevie a už týždne sa pripravuje, ako sa s čarodejníkom Ivom dohodnúť. Deň čo deň ho cez okno sleduje starým ďalekohľadom, ktorý vyzerá ako trubka s dierou na konci a pritom dúfa, že práve Iv je majiteľom knihy, ktorú Janner hľadá. Podľa legendy, ktorú počul od barmana v jednej krčme v susednej dedine Ekilu, je viazaná v červenej koži Kakapuda. V knihe sú tie najmocnejšie kúzla, zaklínadlá alebo kliatby na ich svete. Janner sa od jednej veštkyne z hlavnej časti Nujgnepu dozvedel, že v knihe je aj zaklínadlo, ktoré vie na svet privolať bohov a prírodné sily. On ju však hľadal kvôli kúzlu, ktoré mu umožní poraziť Kakapudov. Janner si nešťastne sadol a buchol päťou do stola nad svojou neschopnosťou. „Ako sa chcem prepánajána postaviť proti Kakapudom, keď sa neodvážim pozhovárať s čarodejníkom?!“ zamračil sa na Halka ako keby on za to mohol. Halk nespokojne zakňučal a šťuchol Jannerovi do ruky. „Áno, áno.“ poškrabkal Janner vlka za ušami „viem, že za to nemôžeš...“

Celú noc sa mu nedarilo zaspáť. Halk neskutočne hlasno chrápal a z vedľajšieho kopca sa ozýval prenikavý spev slečny Cookies. Janner sa namrzene pretočil a zamyslene hľadel na protiľahlú stenu. Vedel, že keď sa bude neustále báť, knihu nikdy nedostane a plán, ktorý sa mu zrazu zrodil v hlave ho desil. Rozhodol sa. Vkradne sa do Ivovho kopca a bude kašľať na prekliate vyjednávanie. Nechcelo sa mu však ďalej čakať na jeho uskutočnenie, aj tak by nezaspal. Vyhupol nohy z postele, obul sa do jeho polo rozpadnutých bagandží a rýchlo si začal baliť veci do ruksaku, ktorý vyzeral ako vrece na zemiaky (možno to aj bolo vrece na zemiaky) pre prípad, že by nastal stav núdze a musel by niekam utiecť. Halk zobudil potiahnutím za chvost, čo musel zopakovať ešte niekoľko krát. Po šestnástom potiahnutí zvučné chrápanie ihneď ustalo.

Dvere pri otváraní hlasno zavŕzgali, až sa Janner zľakol, že to zobudilo Iva alebo niekoho, kto v jeho kopci býva, ale rýchlo zahnal strach a pokračoval v ceste. Pri kráčaní doňho narážal chladný jesenný vzduch. Všade bolo ticho, aj spev Cookies pred niekoľkými minútami ustal.

Keď sa dostali k Ivovmu kopcu, Halk stále nechápal, čo to jeho pán stvára. Janner nakukol do každého okna Iovovho brlohu, až kým nenarazil na okno ktoré patrilo pracovni. S pochybnosťami v očiach hľadel na svojho chlpatého kamoša, ktorý by sa cez okno určite neprepchal. „Budeš ma čakať tu! Jasné?“ kľakol si k Halkovi, čo vôbec nebolo potrebné lebo Halk je len o päť centimetrov nižší ako Janner. Postavil sa pričom nemotorne vytiahol nožik z vrečka nohavíc. Hrotom začal prechádzať po okraji rámu. Tento trik ho naučil strýko Max, ktorý žiaľ umrel pri hasení požiaru, ale ako si istotne domyslíte, funguje to len na oknách z ich sveta, takže nie, že sa budete na mňa sťažovať, keď zistíte, že to nefunguje. Po chvíľke nožom zavadil o rám, ktorý mu aj so sklom padol do rúk. Zatackal sa a okno oprel o kopec. Sťažka sa vydriapal hore na okenicu a razom bol na druhej strane. Hrubý koberec našťastie Jannerov dopad utlmil. Pomaličky prešľapoval z nohy na nohu a presúval sa k veľkej skrini s knihami. Vôbec netušil, že hneď ako prešiel cez otvor pre okno, všetky veci v pracovni ožili a sledovali každý jeden pohyb čo urobil. Hneď ako sa dostal k oddeleniu Kúzla a zaklínadlá, nožnice na stole treskli samé od seba o stôl a v predsieni sa rozsvietilo svetlo. Janner vyšprintoval k otvoru v stene, vyskočil ako najviac vedel, pričom kolenami tresol o okraj, ale cez otvor sa mu preskočiť podarilo. Halka ani nebolo treba upozorňovať, rozbehol sa aj s Jannerom popri kopci. Jannerov ruksak však o chvíľu zavadil o kvetináč čo bol položený na parapete okna slečny Cookies. Hneď na to sa pred Jannerom spravila trhlinka v zemi, kde aj s Halkom spadli.

Keď sa Janner prebral, ležal na neznámej posteli z tvrdej ocele s veľmi tenkým a hlavne tvrdým matracom. Bolelo ho celé telo, najviac kolena a ledva sa vedel pohnúť. Z diaľky bolo počuť krásny spev. Pomaličky zdvihol hlavu, aby sa poobzeral po miestnosti. V izbe bolo veľa svetla, aj keď Janner nevidel jedinou lampu ani okno. Vyzeralo to tak, že svetlo vychádza zo stien. Uprostred dlažby z ocele bol kamenný stôl. Bola to asi jediná vec, ktorá nebola z nejakého druhu kovu. Vedľa neho spal na striebornom pelechu Halk, ktorý ticho pochrapkával. Pousmial sa a započúval sa do spevu.

*Rodina naša!
Skupenstvo moje!
Každý si vybojoval len to svoje!
Tak ako máš sa?
Povedz nám no, hej!
A potom otvor nám to srdce tvoje!
Tak máš mať strach...
A nikto nepovie čoho sa týka.
Tak máš mať dar...
Na všetko, na všetko čo v tebe tiká.
Tak máš mať rád...
Všetko, všetučko čo tu tak dýcha.*

*Podzemie naše!
Krajina moja!
Každý vyviazol z krutého boja!
Tak ako máš sa?
Povedz nám ha, ha!
A potom otvor sa dušička moja!
Tak máš mať strach...
A nikto nepovie čoho sa týka.
Tak máš mať dar...
Na všetko, na všetko čo v tebe tiká.
Tak máš mať rád...
Všetko, všetučko čo tu tak dýcha.*

Melódia piesne Jannerovi pripomínala hymnu Egnara, časti, v ktorej sa bol s ockom pozrieť na pegasské dostihy. Spomienka na ten deň v ňom vyvolala úzkosť. „Už sa cítite lepšie?“ Janner sa prudko otočil za hlasom, pričom ho príšerne rozbolelo rameno. Pri otvorených dverách, ktoré predtým splývali so stenou a Janner si ich kvôli tomu nevšimol, stála veľmi stará elfka. Jej nižšia postava bola oproti jej obrovským a špicatým ušiam naozaj drobná. V ruke držala hlinený džbán pomalovaný pestrofarebnými farbami a okolo krku mala na zlatej retiazke prevesenú fľaštičku. „Kto ste?“ dostal zo seba Janner viac vyplašene ako

plánoval, ale bol vďačný, že sa vôbec zmohol na slovo. „Kto som? Ja som madam Rozmarín, oddaná kráľovi, jeho veličenstvu Eleonorovi LXIV, najobávanejšia a najlepšia alchymistka a lekárka za posledných 3541 rokov a 5 mesiacov. Veľmi ma teší. Vaše meno?“ stručne odpovedala madam Rozmarín „Ja sa volám Janner a toto je Halk“ mávol rukou k spiacemu vlkovi. Madam Rozmarín sa so zdvihnutým obočím pozrela na hodinky na jej ruke a zamyslene premiešala tekutinu v džbáne. „Prosím vás, kde to sme?“ narušil ticho Janner. „Toto je podzemná ríša elfov“ odpovedala bez toho, aby zdvihla zrak od tekutiny v džbáne. „Ako som sa sem dostal?“ začal sa osmeľovať Janner. Madam Rozmarín uprela zrak na Jannera. „Myslím si, že na túto otázku, by ste si dokázali odpovedať aj sám. Kráľovská stráž vás našla v bezvedomí aj s vašim vlkom pod hranicou Ekilu a nášho sveta, preto predpokladám, že ste spadli trhlinou, ktorá sa vytvorila po otvorení vchodu do podzemia. Nevieť, kto a ani prečo hranicu otvoril, ale zaručujem vám, že do mesiaca budete späť vo vašej domovine.“

Skôr ako Janner stihol niečo povedať, do miestnosti sa vrátilo elfské dievča v Jannerovom veku. Hnedé vlasy jej padali pod plecia, na lícach mala drobné pehy a jej špicaté uši sa podobali skôr na Jannerove nie na elfské. „Babi! Všade som ťa hľadala! Neuveríš, ale vyšlo to! Otec mi dovolil skrotiť si draka. Keby si bola na mojom mieste, vybrala by si si rubínového alebo nefritového? Nie!“, prudko sa otočila a so šibalským výzorom sa zadívala na madam Rozmarín. „Ja chcem určite Aisato! Čo povieš?“ postavila sa na špičky, aby vyzerala dospelejšie, čo pri madam Rozmarín potrebné nebolo, lebo aj bez toho bola dievčaťu po pás. „Elaryn“, odstrčila Rozmarín elfku na bok a ďalej miešala vodičku v džbáne, „teraz mám prácu, ak dovoľíš. Som šťastná, že si šťastná, ale to moja starosť nie je. A koľkokrát ti mám opakovať, že pre teba, som Vaša česťnosť a nie babi.“ hovorila madam Rozmarín monotónnym hlasom a pri celom jej preslove sa prechádzala po miestnosti. Elaryn zas po celú dobu vtipne napodobňovala Rozmarín, robila grimasy a miešala neviditeľnú tekutinu v neviditeľnom džbáne. Janner, ktorý na ňu celú dobu zísal sa ledva ubránil výbuchu smiechu, ktorý sa v ňom nahromadil. „Jasné,“ prevrátila oči dohora Elaryn, „Vaša česťnosť“ dodala otrávene. „Tak ja asi pôjdem“ ukázala na dvere a zdĺhavými krokmi odišla. Janner za ňou zasnene hľadel. Spamätal sa, až keď sa mu madam Rozmarín začala ospravedlňovať, „Prepáčte za nevychovanosť mojej vnučky,“ vzdychla. „Kde presne vás to bolí?“

Po ich vyšetrení, Jannera s Halkom priviedli do paláca, kde boli ubytovaní v skromnej izbe. Na rozdiel od oceľovej vyšetrovne, kde Janner strávil celý deň, bol zvyšok elfskej ríše popretkávaný farbami. Neskoro v noci práve, keď sa na spánok ukladal predposledný elf, na okno Jannerovej izby niekto zaklopal. Janner sa sťažka zobudil a upriamil zrak na okno. Za ním visela dole hlavou Elaryn, ktorú spoznal podľa malého nosa a gaštanových očí. Janner sa prudko postavil a otvoril okno. Elaryn bez slova skočila do izby a zamračila sa na Jannera. Necháľavo na ňu hľadel, až kým konečne neprehovorila. „Sme na jednej lodi.“ „Ehm..., prosím?“ „Ale no tak!“ rozhodila rukami „Babi mi povedala, že ideš po Kakapudoch.“ „No... no..., tak by som to zase ne...nepovedal, skôr sa na to chystám...“ koktal Janner „Ale..., odkiaľ to madam Rozmarín vedela?“ Elaryn vybuchla do smiechu a rukou si búchala do kolena „Ty ju voláš madam Rozmarín?“ vysúkala zo seba a lapala po dychu. „No, áno. Tak sa mi predstavila,“ hľadel na Elaryn Janner zhora, lebo teraz sa už zvíjala na zemi. Aj Halk sa zobudil a teraz stál vedľa Jannera. „Hihi, madam Rozmarín... Hahahahahaha...“ s námahou sa postavila zo zeme a utierala si slzy, ktoré jej pri smiechu vyhfkli. „No, dobre. Čo si sa pýtal? Hej už viem.“ Elaryn sa ešte zachichotala lebo madam Rozmarín sa jej z nejakého dôvodu zdalo stále vtipné. „Babi je alchymistka, veštkyňa, lekárka a tak ďalej. Samozrejme, že vie čítať myšlienky!“ Janner sa začervenal lebo presne vedel, na čo v posledných hodinách myslí. „A nie je to narušovanie súkromia?“ spýtal sa podozrivo. „Jasné, že áno. Ale koho to trápi?“ hovorila Elaryn, pričom si prezerala Halka. „No napríklad mňa“ povedal si pre seba Janner. „Aj ty ideš po Kakapudoch alebo čo si myslela tým, že sme na jednej lodi?“ poškrabkal Janner Halka a spýtavo na Elaryn hľadel. „Zabili mi mamu...“ pokrčila plecami Elaryn. „Ale veď elfi sú nesmrteľní“ necháľal Janner. „Moja mama nebola elf. Zdá sa mi, že bola tvojím druhom. Už si to ani nepamätám. Otec o nej vôbec nehovorí.“ vysvetlila Elaryn. „Takže ty si polovičný elf?“ necháľal Janner. „Presne, takže som smrteľná“ uškrnula sa, aj keď Janner necháľal, čo je na tom super. O chvíľu zmenil tému „Tiež hľadáš knihu?“ „Treba na to nejakú knihu?“ necháľala Elaryn. „Hej. Ako ich chceš poraziť keď o nich nič

nevieme?“ zachechtal sa Janner. „Ved' normálne! Inštinkt bojovníčky!“ zaujala bojovú pozíciu Elaryn. „Myslím, že to nám nepomôže.“ sadol si Janner na zem, lebo z toľkého státia ho naozaj boleli nohy. Elaryn skočila na zem vedľa neho a nastavila mu pred tvár ruku. „Platí?“ Janner jej ruku podal a vyhlásil „Platí!“